

Arrest

nr. 234 021 van 13 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1) X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HERMANS
Leopoldlaan 48
9300 AALST**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, en X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 15 januari 2020 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 december 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 oktober 2018 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 13 december 2019 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.10.2018 werd ingediend door:

V., A. (...) (R.R. xxxxxxxxxxxx)

Ook gekend als: V. A. (...)

Geboren op 24.09.1964

Nationaliteit: Armenië

Meerderjarige zoons:

V., A. (...) (R.R. xxxxxxxxxxxxxx)

Geboren te Jerevan op 28.08.1993

V., M. (...) (R.R. xxxxxxxxxxxxxx)

Geboren te Jerevan op 28.04.1992

Nationaliteit: Oekraïne

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 13.06.2013 (voor mijnheer) en op 14.06.2013 (voor beide zoons) met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven illegaal in België tot zij op 18.02.2014 een tweede asielaanvraag indienden. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 30.01.2015 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun derde asielaanvraag werd afgesloten op 10.11.2015 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België, met uitzondering van de periode van 10.04.2018 tot 21.01.2019 waarin hun aanvraag 9ter ten gronde werd onderzocht.

De duur van de procedures - namelijk één jaar en zes maanden voor de eerste procedure van mijnheer, één jaar negen maanden voor de eerste procedure van beide zoons, elf maanden voor de tweede en negen maanden voor de derde - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op de medische problematiek van dhr. V. A. (...) waardoor hij niet gedurende een lange tijd in het buitenland zou kunnen verblijven. In een Oekraïens ziekenhuis zou men zijn medische achtergrond niet kennen en zou hij niet de nodige begeleiding kunnen genieten. Ter staving hiervan legt betrokkene laboresultaten d.d. 29.08.2018 voor, een verslag van een raadpleging cardiologie d.d. 25.04.2019 en een verslag van zijn arts d.d. 03.02.2018. We stellen dus vast dat betrokkene geen recente medische attesten voorlegt zodat niet duidelijk is of het medische element nog actueel is omdat er geen actualisatie van dit element is. Verder merken we op dat de medische problematiek van betrokkene ten gronde onderzocht werd door de bevoegde dienst 9ter maar dat zijn aanvraag 9ter dd. 10.04.2018 ongegrond werd afgesloten op 21.01.2019. Na de betekening van deze beslissing werden geen nieuwe medische elementen toegevoegd aan het dossier. Tenslotte merken we nog op dat nergens uit de voorlegde attesten blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven, voor hun veiligheid, voor psychische en fysieke terreur en voor harde represailles indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven, voor hun veiligheid, voor psychische en fysieke terreur en voor harde represailles volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel

nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij niets of niemand meer zouden hebben om op terug te vallen. Een terugkeer naar Oekraïne zou hen in een compleet uitzichtloze situatie brengen ten gevolge van het complete gebrek aan familie, huisvesting en financiële middelen. Het zou voor hen elke dag opnieuw een strijd om te overleven betekenen zonder enig toekomstperspectief. Echter, allereerst merken we op dat het mijnheer V. A. (...) vrijstaat om terug te keren naar Armenië, het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij nog verschillende familieleden heeft (waaronder drie zussen). Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat zijn zoons hem niet zouden kunnen vergezellen naar Armenië, ondanks het feit dat zij over de Oekraïense nationaliteit beschikken. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst, in casu Armenië of Oekraïne, waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 22 jaar (voor mijnheer) in Oekraïne en beide zoons zijn geboren en getogen in Oekraïne. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen in een compleet uitzichtloze situatie terecht zouden komen zonder enig toekomstperspectief niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Wat betreft het aangehaalde argument dat deze kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan de IOM wanneer zij binnen een periode van vijf jaar naar België zouden terugkeren; deze formule is van toepassing voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma's van de IOM en bijgevolg kan voor hen geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkenen om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het feit dat betrokkenen de eventuele kosten moet terugbetalen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien ze de terugreis niet bijzonder moeilijk maken.

Betrokkenen wijzen op het feit dat het in Oekraïne niet evident is om binnen een redelijke termijn aan de nodige documenten te raken gelet op de onwil van corrupte ambtenaren die zich zwaar zouden laten betalen om de nodige documenten af te leveren. Echter, het gaat hier louter om de persoonlijke mening van betrokkenen die niet gestaafd wordt door enige vorm van bewijs. Het is aan betrokkenen om minstens een begin van bewijs te leveren. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen verwijzen naar het negatief reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken die reizen naar Oekraïne zou afraden. Echter, dit element kan niet aanvaard worden omdat dit soort advies bedoeld is voor Belgen die naar Oekraïne willen reizen omwille van toeristische redenen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkenen die over de Oekraïense nationaliteit beschikken of over de Armeense nationaliteit maar jarenlang in Oekraïne gewoond en gewerkt hebben. Verder merken we op dat de Belgische ambassade zich niet in oostelijke provincies bevindt maar wel in Kiev. Betrokkenen worden dan ook niet verplicht om zich naar de oostelijke provincies van Oekraïne te begeven.

Betrokkenen beschouwen een terugkeer als buitengewoon nadelig omdat zij een inbreuk zou vormen op hun gezinsleven, waarbij zij hun woonst in Geraardsbergen als hun enige thuis zouden beschouwden en hun vrienden daar als vertrouwenspersonen en als het ware hun Belgische familie. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Allereerst stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat zij nog familieleden hebben in België. Uit het administratief dossier blijkt echter wel dat mijnheer nog verschillende familieleden heeft in Armenië. Met betrekking tot hun sociale leven leggen betrokkenen tien getuigenverklaringen voor. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel

8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit problemen gehad hebben met justitie en over een blanco strafregister zouden beschikken, dat er met zekerheid gesteld kan worden dat zij geen gevaar vormen voor de openbare orde en veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij zich sinds hun aankomst volledig geïntegreerd zouden hebben in onze samenleving, dat zij ondertussen behoorlijk Nederlands zouden spreken en schrijven, dat zij hun uiterste best zouden doen om hun kennis van het Nederlands te verbeteren, dat zij vele contacten zouden onderhouden met Belgische vrienden en bureaus, dat ze de uitdrukkelijke wens zouden koesteren om in België te blijven wonen, dat zij zich wonderwel zouden integreren in het sociale leven, dat ze voor hun buurt een vertrouwd gegeven geworden zouden zijn, dat zij zeer gemotiveerde leerlingen zouden zijn zowel met betrekking tot het leren van een taal als met betrekking tot het leren van een beroep, dat zij alle goed Nederlands zouden spreken, dat zij actief op zoek zouden zijn naar werk, dat zij klaar zouden staan om eender welke job te aanvaarden zodat hen dit toegelaten wordt, dat M. (...) een werkbelofte voorlegt, dat zij in staat zouden zijn over een eigen inkomen te beschikken en dus niet afhankelijk zouden willen zijn van een vervangingsinkomen of van andere mensen, dat zij blij zouden geven van een grote burgerzin, dat zij er zorg voor zouden dragen dat alle door hen verschuldigde sommen zo snel mogelijk en binnen een redelijke termijn voldoen zouden worden binnen het budget waarover zij zouden beschikken, dat zij bescheiden en verantwoordelijk zouden zijn, dat zij uiterst minzame personen zouden zijn, dat zij al sinds 2011 ononderbroken in België zouden verblijven, dat zij op zeer intense wijze zouden overgegaan zijn tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten, dat er aan de integratie van verzoekers geenszins getwijfeld zou kunnen worden, dat zij verschillende getuigenverklaringen voorleggen evenals een deelcertificaat 'dessin technique de construction' d.d. 20.01.2012 voor beide zoons, hun blanco strafbladen en verschillende gezinsfoto's) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betogen verzoekende partijen als volgt:

"2.1. Eerste middel : Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : overschrijding van redelijke termijn

Doordat de bestreden beslissing pas genomen werd na een termijn van 14 maanden na de indiening van de aanvraag, zonder hiervoor een aannemelijke uitleg te geven.

Terwijl de vereiste van de redelijke termijn impliceert dat een bestuurlijke overheid voor een beslissing slechts die tijd mag nemen die nodig is om op zorgvuldige wijze met kennis van zaken te beslissen, rekening houdend met de complexiteit van de zaak en het gedrag van de bestuurde.

Zodat de bestreden beslissing de vereiste van de redelijke termijn schromelijk heeft overschreden.

Verzoekende partij diende de betreffende aanvraag in op 3 oktober 2018.

Pas 14 maanden later, op 13.12.2019 werd door DVZ besloten dat de aanvraag van verzoekers onontvankelijk was.

Teneinde te onderzoeken of in een bepaald geval de redelijke termijn werd overschreden dienen volgende aspecten te worden onderzocht:

❖ de complexiteit van de zaak

De aanvraag van verzoekers werd onontvankelijk verklaard.

De eventuele gegrondheid van de aanvraag diende met andere woorden niet te worden nagegaan. De Dienst vreemdelingenzaken stelt hierover zelf dat “de elementen van lang verblijf en integratie (...) niet behandeld worden in deze fase”.

Er diende met andere woorden enkel te worden nagegaan of er in casu buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verantwoorden dat verzoekende partij zijn aanvraag in België heeft ingediend.

Dit onderzoek neemt vanzelfsprekend niet veel tijd in beslag, getuige ook de summiere motivering (zie hierover infra) van amper één pagina.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken hiervoor klaarblijkelijk 14 maanden nodig heeft is schromelijk overdreven en is duidelijk een schending van de redelijke termijn.

❖ het gedrag van de bestuurse

Verzoekende partij oordeelt dat hieromtrent weinig kan worden opgemerkt.

Verzoekende partij diende naar beste vermogen een aanvraag tot regularisatie in. Zij voegden bij hun aanvraag alle noodzakelijke documenten. Verzoekende partij stelden dus alles binnen hun macht in het werk om de behandeling van de betreffende aanvraag snel te doen verlopen, en stelde geenszins enige vertragingenmanoeuvres.

◆> het gedrag van het bestuur

Het gedrag van de Dienst Vreemdelingenzaken was niet van die aard om de beslissing te bespoedigen: zij ondernam geen actie en berichtte verzoekende partij niet waarom dermate lange tijd geen beslissing werd getroffen.

Het spreekt bijgevolg voor zich dat de Dienst Vreemdelingenzaken de redelijke termijn overschreden heeft.

Het middel is gegrond.”

2.2. In zoverre verzoekende partijen een schending aanvoeren van het beginsel van de redelijke termijn, merkt de Raad op dat de verwerende partij elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Rekening houdend met het feit dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht en beoordeeld en dat wordt aangenomen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een groot aantal aanvragen te behandelen heeft kan een behandelingstermijn van 14 maanden niet als onredelijk lang worden beschouwd. Verzoekende partijen tonen daarenboven niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat het bestuur eerder had moeten reageren. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat enig recht op verblijf in hoofde van verzoekende partijen zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In een tweede middel betogen verzoekende partijen als volgt:

“2.2. Tweede middel: Schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van de motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Doordat de bestreden beslissing stelt dat de heren A. en M. V. (...) zonder problemen hun vader, de heer A. V. (...), kunnen vervoegen naar Armenië terwijl zij beide van Oekraïense nationaliteit zijn.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De beslissing dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag ongegrond te verklaren.

Toelichting :

DVZ motiveert haar beslissing, onder andere, als volgt:

“(...)

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij niets of niemand meer zouden hebben om op terug te vallen. Een terugkeer naar Oekraïne zou hen in een compleet uitzichtloze situatie brengen ten gevolge van het complete gebrek aan familie, huisvesting en financiële middelen. (...) Echter, allereerst merken we op dat het mijnheer V. A. (...) vrijstaat om terug te keren naar Armenië, het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij nog verschillende familieleden heeft (waaronder drie zussen). Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat zijn zoons hem niet zouden kunnen vergezellen naar Armenië, ondanks het feit dat zij over de Oekraïense nationaliteit beschikken. Het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst, in casu Armenië of Oekraïne.

(...)”

Deze motivering kan niet gevolgd worden en berust op een onjuiste voorstelling van de werkelijkheid.

Dat de heer A. V. (...) kan terugkeren naar Armenië gelet op zijn Armeense nationaliteit wordt niet betwist. Dat hij aldaar nog familieleden heeft al evenmin.

De stelling dat “betrokkene het niet aannemelijk maakt dat zijn zoons hem niet kunnen vergezellen naar Armenië” kan echter niet overtuigen.

Zoals DVZ zelf aanhaalt in de bestreden beslissing hebben beide zonen niet de Armeense, maar de Oekraïense nationaliteit. Zij bezitten bijgevolg over geen enkel verblijfsrecht in Armenië en kunnen zich onmogelijk op legale wijze toegang verschaffen tot het Armeens grondgebied.

Ook de echtgenote van de heer A. V. (...), mevrouw L. V. (...), (wiens aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd geweigerd in een aparte beslissing) heeft de Oekraïense nationaliteit en beschikt over geen verblijfsrecht in Armenië.

Daarnaast bezit de heer A. V. (...) op zijn beurt over geen enkel verblijfsrecht in Oekraïne.

De buitengewone omstandigheid waardoor verzoekers hun aanvraag wel degelijk in België kunnen indienen (en waaraan DVZ volledig voorbijgaat) bestaat hem in het feit dat verzoekers, indien zij hun aanvraag dienen in te dienen in hun respectievelijke landen van herkomst, gescheiden zullen worden. Zo zullen beide zonen, samen met hun moeder, hun aanvraag in Oekraïne dienen in te dienen, terwijl de heer A. V. (...) op zijn beurt naar Armenië zal moeten vertrekken.

De enige motivering hieromtrent in de bestreden beslissing bestaat uit één enkele zin en stelt dat het niet aannemelijk is dat de zonen van de heer A. V. (...) hem niet kunnen vergezellen naar Armenië, ondanks het feit dat zij over de Oekraïense nationaliteit beschikken.

Deze motivering raakt kant noch wal.

Verzoekers vragen zich af op basis waarvan de zonen ook maar enig verblijfsrecht zouden hebben om hun vader te vergezellen naar Armenië, een land waar zij juridisch gezien geen uitstaan mee hebben. Het is voor hen volstrekt onmogelijk om op een legale wijze Armenië binnen te geraken.

Het is net zeer aannemelijk dat personen die niet de Armeense nationaliteit bezitten, niet zomaar over een legaal verblijf in Armenië kunnen beschikken. Het tegendeel is net niet aannemelijk.

De motivering met betrekking tot deze geschetste problematiek is manifest onvoldoende en bovendien feitelijk onjuist zodat het middel alleszins gegrond is.

Alle omstandigheden in acht genomen, zou een aanvraag in het buitenland dan ook een ‘buitengewone’ inspanning betekenen voor betrokkene.

Verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waar deze herhaaldelijk stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in het oude artikel 9, derde lid Vr. W. en, anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling ‘buitengewoon’ nadelig voor de betrokkene en kunnen buitengewone omstandigheden ingeroepen worden. Dit is in casu, gelet op de bovengeschetste problematiek, ontegensprekelijk het geval.

De motivering van de onontvankelijkheidsbeslissing is dus manifest gebrekkig.

Het is bijgevolg meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht heeft geschonden.

Het middel is gegrond.”

2.4. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit

op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partijen de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers hun aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. Verzoekende partijen zijn het in essentie oneens met de motivering dat de zonen, beiden van Oekraïense nationaliteit, hun vader (van Armeense nationaliteit) naar Armenië kunnen volgen. Zij hebben aldaar immers geen enkel verblijfsrecht en kunnen zich onmogelijk op legale wijze toegang verschaffen tot het Armeense grondgebied. Ook de echtgenote heeft de Oekraïense nationaliteit en heeft geen verblijfsrecht in Armenië. Daarnaast bezit de vader op zijn beurt over geen enkel verblijfsrecht in Oekraïne. Zij zullen dus van elkaar gescheiden worden als ze de aanvraag niet in België kunnen indienen.

2.7. De betwiste motivering in de bestreden beslissing luidt als volgt: *“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij niets of niemand meer zouden hebben om op terug te vallen. Een terugkeer naar Oekraïne zou hen in een compleet uitzichtloze situatie brengen ten gevolge van het complete gebrek aan familie, huisvesting en financiële middelen. Het zou voor hen elke dag opnieuw een strijd om te overleven betekenen zonder enig toekomstperspectief. Echter, allereerst merken we op dat het mijnheer V. A. (...) vrijstaat om terug te keren naar Armenië, het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij nog verschillende familieleden heeft (waaronder drie zussen). Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat zijn zoons hem niet zouden kunnen vergezellen naar Armenië, ondanks het feit dat zij over de Oekraïense nationaliteit beschikken. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst, in casu Armenië of Oekraïne, waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 22 jaar (voor mijnheer) in Oekraïne en beide zoons zijn geboren en getogen in Oekraïne. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.(..)”*

Uit voormelde motivering blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat het gezin, ongeacht de verschillende nationaliteit, zich samen zowel naar Armenië als naar Oekraïne kan begeven om aldaar de aanvraag in te dienen.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat eerste verzoekende partij de Armeense nationaliteit heeft. Tweede en derde verzoekende partij (meerderjarige zonen van eerste verzoekende partij) hebben beiden de Oekraïense nationaliteit. Verder blijkt dat de echtgenote van eerste verzoekende partij die tevens ook de moeder is van tweede en derde verzoekende partij, van Armeense origine is en de Oekraïense nationaliteit heeft.

Uit het asielrelaas van verzoekende partijen blijkt verder dat zij samen jarenlang in Oekraïne woonden alvorens naar België te komen. Verder blijkt dat eerste verzoekende partij aldaar een bewonerskaart had. Nu uit dit relaas duidelijk blijkt dat eerste verzoekende partij in Oekraïne woonde en aldaar een bewonerskaart had, kunnen de verzoekende partijen bezwaarlijk ernstig voorhouden dat het voor eerste verzoekende partij omwille van het feit dat zij niet over de Oekraïense nationaliteit beschikt, onmogelijk is om zich opnieuw naar Oekraïne te begeven met haar gezin. Verzoekende partijen maken geenszins aannemelijk dat eerste verzoekende partij aldaar geen verblijfsrecht meer zou hebben of opnieuw kan verkrijgen. Het is immers duidelijk dat Oekraïne haar land van gewoonlijk verblijf was voor de komst naar België en het is geenszins aangetoond dat zij naar daar niet meer kan terugkeren.

Bovendien maken verzoekende partijen evenmin aannemelijk dat zij als gezin niet naar Armenië zouden kunnen. Immers tonen zij geenszins aan dat tweede en derde verzoekende partij als kinderen van een Armeense onderdaan geen toegang zouden krijgen tot het Armeense grondgebied. Evenmin wordt dit aangetoond voor de echtgenote van eerste verzoekende partij. De Raad benadrukt dat het aan de aanvrager toekomt het bewijs te leveren dat de aanvraag vanuit het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf niet of bijzonder moeilijk kan ingediend worden. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat, wanneer zij zich in België richten tot de diplomatieke vertegenwoordiging van Oekraïne of Armenië zij als gezin niet zullen worden toegelaten tot het grondgebied van één van deze staten, dit temeer uit het verleden van de verzoekende partijen al blijkt dat zij samen als gezin in Oekraïne hebben gewoond en dit op legale wijze (cfr. de bewonerskaart van eerste verzoekende partij).

Verzoekende partijen slagen er met hun betoog aldus niet in afbreuk te doen aan de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing.

2.8. Het tweede middel is ongegrond.

2.9. In een derde middel betogen verzoekende partijen als volgt:

“2.3. Derde middel : Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 ter vrijwaring van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.).

Doordat de bestreden beslissing verzoekende partij de facto verplicht naar hun respectievelijke landen van herkomst terug te keren, namelijk Armenië en Oekraïne, en hen dus verplicht gescheiden te leven in afwachting van de beslissing over hun in te dienen aanvraag.

Terwijl artikel 8 van voormeld verdrag het recht op privéleven, familie- en gezinsleven beschermt.

Zodat de bestreden beslissing desbetreffend artikel schendt.

Toelichting:

Verzoekende partijen verwijzen naar wat supra onder het tweede middel reeds werd uiteengezet.

Dat de heer A. V. (..) kan terugkeren naar Armenië gelet op zijn Armeense nationaliteit wordt niet betwist. Dat hij aldaar nog familieleden heeft al evenmin.

Zoals DVZ zelf aanhaalt in de bestreden beslissing hebben beide zonen niet de Armeense, maar de Oekraïense nationaliteit. Zij bezitten bijgevolg over geen enkel verblijfsrecht in Armenië en kunnen onmogelijk op legale wijze zich toegang verschaffen tot het Armeens grondgebied.

Ook de echtgenote van de heer A. V. (..), mevrouw L. V. (..), (wiens aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd geweigerd in een aparte beslissing) heeft de Oekraïense nationaliteit en beschikt over geen verblijfsrecht in Armenië.

Daarnaast bezit de heer A. V. (..) op zijn beurt over geen enkel verblijfsrecht in Oekraïne.

De buitengewone omstandigheid waardoor verzoekers hun aanvraag wel degelijk in België kunnen indienen (en waaraan DVZ volledig voorbijgaat) bestaat hem in het feit dat verzoekers, indien zij hun aanvraag dienen in te dienen in hun land van herkomst, gescheiden zullen worden. Zo zullen beide zonen, samen met hun moeder, hun aanvraag in Oekraïne dienen in te dienen, terwijl de heer A. V. (..) op zijn beurt naar Armenië zal moeten vertrekken.

Door te beslissen dat deze geschetste omstandigheden geen buitengewone omstandigheid uitmaken, verplicht DVZ verzoekende partijen de facto terug te keren naar respectievelijk Armenië en Oekraïne om daar hun aanvraag, gescheiden van elkaar, in te dienen.

Zulks is niet proportioneel, zeker gelet op de lange duurtijd waarbinnen de aanvraag van verzoekers zal beoordeeld worden, en schendt artikel 8 EVRM.

Het middel is gegrond.”

2.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst erop dat alle gezinsleden illegaal in België verblijven en zij dus allen het grondgebied dienen te verlaten. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden blijkt uit de bespreking van het tweede middel dat er zich bij een terugkeer naar het land van herkomst resp. land van gewoonlijk verblijf geen scheiding van het gezin voordoet. Verzoekende partijen hebben immers niet aannemelijk gemaakt dat het voor hen als gezin onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn om samen terug te keren naar Oekraïne of Armenië om aldaar de aanvraag in te dienen. Zij maken met hun betoog geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

2.11. Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER